

[Taanquist]

skulle være nødvendigt at afæske Socialdemokratiet et svar. Vores standpunkt må da være helt klart. Vi har fremsat vort forslag om delefterløn, og det er det, vi går ind for, og vi har hele tiden været imod delpensionen. Så det kan der ikke være nogen som helst tvivl om. Det, jeg mere er i tvivl om, er, om visse andre partier også vil leve op til det tilsagn, der her er blevet givet.

(Kort bemærkning).

**Glistrup (FP):**

Det er meget, meget let at besvare hr. Jørgen Estrups spørgsmål, for det er helt åbenbart, at Danmark kan beskæftige i snesevis af millioner mennesker på vore arbejdspladser, hvis vore priser bare bliver konkurrencedygtige over for udlandets, og det vil sige, at vore omkostninger bliver konkurrencedygtige over for udlandets. Danmark er dette lille fnug i verden, 43.015 km<sup>2</sup> og 5 millioner mennesker, som selvfølgelig kan producere uendeligt med varer, hvis bare vi sætter vore lønomkostninger tilstrækkelig meget ned. Sæt lønomkostningerne ned med 15-20 pct.! Sørg for, at arbejderen får udbetalt det samme ved at lette skatterne tilsvarende. Så skal jeg garantere hr. Jørgen Estrup for, at vi kan ansætte 3, 5, 8 millioner mennesker mere, og det har vi brug for i vore produktive erhverv.

Der er intet problem med at afskaffe arbejdsløsheden og få produceret de varer, der skal til for at tilbagebetale gælden. Men vil man målet, må man også ville midlet. Det er det, det skorter på med De Radikale. De kan bare sige blævr, blævr, og så får vi os kørt ud i det frygtelige gældsmorads, skatteplyndringsmorads, som Det Radikale Venstre har kørt Danmark ud i.

(Kort bemærkning).

**Lilli Gyldenkilde (SF):**

Jeg skal sige til hr. Jørgen Estrup: Vi synes, det er konstruktivt, når en lov, vi har været imod, kan tages af bordet. Det er jo klart nok. Vi synes, det er fint, hvis vi får denne lov væk.

Så må jeg spørge Det Radikale Venstre – bl.a. fordi vi får brug for nogle stemmer til at hjælpe disse grupper, og vi har udtalt, at vi er parate til det – om Det Radikale Venstre vil være med til at hjælpe de grupper, det taler så meget om. For hvis man vil det, kan vi få et flertal for forbedringer af efterlønsloven, hvor man

må arbejde lidt flere timer, end man må i dag, osv. osv. Det er lidt spændende, om Det Radikale Venstre vil være med til det. Det hørte jeg ikke noget om, men det kan være, at vi kan komme til at høre om det lidt senere, for nu må det vel ligge klart for enhver, at den sociale ordning med delpension er væk. Der vil blive udarbejdet et forslag herom, og der er et flertal for, at den skal afskaffes.

Næste led bliver – og det er jo rigtigt, som hr. Jørgen Estrup sagde det til mig; jeg tror, at det var neden for stolen her – at Fremskridtspartiet ikke vil være med til forbedringerne af efterlønsloven. Dertil kan jeg sige: Nej, det kan jeg høre at de ikke vil. Men til gengæld mener jeg så, at der er en forpligtelse for andre partier, ikke mindst Det Radikale Venstre, til at være med til at sikre flertallet for den gruppe, vi her har talt om.

Jeg skal heller ikke undlade at sige til sidst, at jeg hører fra små husmænd, som skriver til mig: Hvordan kan det være, at vi ikke kan få lov til at komme på efterløn, når vi har haft et lille husmandssted, som vi har passet, ved siden af at vi har gået fuldtids på arbejde, og vi har været med i fagforeningen – vi har de år, som vi skal have for at kunne opfylde betingelserne – hvorfor kan vi ikke få lov?

Vær så med, Radikale Venstre, til at gøre de muligheder bedre! Vi er parate.

(Kort bemærkning).

**Preben Møller Hansen (FK):**

Jeg er dybt rystet over, at formanden ikke gav fru Lilli Gyldenkilde det gule kort, idet hun glemte at titulere det ærede medlem: »hr. Estrup«. Det skal man jo i dette Ting. Her skal man jo sige sådan noget. Men lad det nu være.

Det, jeg har taget ordet for, er for at spørge Det Radikale Venstre, om man skal forstå spørgsmålet til Socialdemokratiet – det gik ud på, om man klar over, hvad det var for en alliance, man var gået ind i, fra det yderste venstre til det yderste højre – om man kunne være i det selskab?

Efter min opfattelse må man væk fra denne fuldkommen tilbagestående ordning. Det, der må være reelt, er, at de, der vælges af det danske folk som dets tillidsmænd, tager stilling ud fra problemets indhold og ikke ud fra, hvem der stiller forslaget.